

ASSAIG INCERT II

Mas La Plana de Canet d'Adri
13 de juny de 2021

INTERACCIÓ

PERFORMANCE

MUSICA

COCREACIÓ

ART NATURA

Endinsar-se al bosc,
intuir noves formes
de relació persona-natura

“ASSAIG INCERT II ”

Masia La Plana, Canet d'Adri, 13 de juny de 2021.

Pròleg

L'any passat vam encetar de la mà d'en Joan Mirandes un petit projecte artístic « Obrir-se al Bosc », que d'entrada, ja prometia pel seu format expeditiu, proper i ple de complicitats, un projecte ben entès i que te seduïa al moment ... intuir noves formes de relació persona-natura.

Va ser just això, molts vam arribar pràcticament amb les mans a la butxaca, disposats a escoltar i experimentar la crida del bosc, de deixar-nos anar, i deixar les nostres subtils empremtes artístiques.

Que més dir ... un mes més tard d'aquella primera trobada ja estàvem engrescats en un segon projecte d'Art Natura, convençuts de l'experiència viscuda i que el format era vàlid; però que no calia repetir fil per randa, per no ser aquest l'esperit de les trobades entre artistes. El nou projecte volia anar més enllà del diàleg a dos, entre artista i el bosc. Calia estar oberts a qualsevol estímul , restar oberts a la interferència per tal de deixar créixer la creativitat, la interacció, la cocreació entre artistes i les diferents disciplines artístiques. S'havia parit *l'Assaig Incert*.

Quantes vegades hem sentit aquella frase, segurament d'advertiment, “les segones parts mai són bones”. «Assaig Incert II» tomba aquesta dita, perquè arrisquem amb l'art, perquè aquesta interacció no premeditada entre artistes, la improvisació de les obres que el mateix bosc s'encarrega d'estimular, mai és repetitiu, son variables de resultat incert.

No perdem aquest esperit d'experimentació i safareig de gèneres, perquè n'és la clau. No hi ha dosis exactes i combinacions perfectes, sols hi ha situacions noves que ens confirmen que l'art és viu.

Punt i seguit.

Joan Cantal Coll

Presentació

< Assaig incert II es la tercera trobada en un espai del bosc de La Plana (Canet d'Adri), i segueix la mateixa línia que els anteriors; invitació a endinsant-se a la natura per intuir, experimentar, investigar i potser fer néixer noves possibilitats de compartir i com-parir entre diferents espècies.

Aquesta tercera trobada va seguir d'una proposta de la Bet Prats, coordinadora d'un grup de músics, Clàssicamateur, que tenen la pulsio de progressar, difondre i vessar tot besant-la, la música que els hi agrada; la clàssica.

Varen acceptar aquest repte on s'invita més a la improvisació del moment que a interpretació perfecta de peces ja preparades, en companyia d'altres disciplines artístiques amb més experiència en aquest sentit.

Valoro el seu atreviment d'anar a espais desconeguts >

Joan Mirandes

Artistes i propostes

La present edició abraça diferents disciplines; des de l'art d'acció (performances), música al bosc i la interacció-cocreació entre propostes. Una interacció espontània que ja vam posar en pràctica a la darrera edició de l'Assaig Incert entre diferents disciplines, performance i música en viu.

Cal esmentar com a fet interessant de la present edició, que hem trencat definitivament el recel a l'intrusisme i a la interferència entre creacions artístiques, amb la interacció física entre propostes d'Art Natura-Land Art.

Hem comptat amb la participació de la Júlia Martínez, Nicolás Saganías, Joan Mirandes, Joan Cantal, Lluís Xifra, Marta Culla, Chula, Daniel Mas, Alfredo Acosta, Henar Galán, Marta Pijoan, Marisa Fita, Jacint Jaguar, Albert Solé i Belén Herrero, Guillem Collell, Francesc Bretones (bols tibetans), Bet Prats (violoncel), Toti Camproví (clarinet), Carol Isern (flauta travessera), Laia Pujol (aboè).

01-

Autor: **Albert Solé**

Tot és vida ... més enllà de la mort esdevé energia.

02- «El so del Bosc Sons, vibracions, ressonàncies, llum».

Autor: **Daniel Mas**

Text Daniel Mas

*< Escolta
Escolta't
Escolta'm*

INVITACIÓ a silenciar

*El silenci es vibració
Freqüència
Ressonància*

*El silenci és llum
L'aigua
brota del rierol
Brota del bol
Vibra
Dansa
Rierol i bol s'abracen
en el silenci del so*

*De les concavitats de la Terra
I del cor*

*So
Aigua
I batec*

*Un mateix batec
Un mateix púlsar
De fotons
I llum*

Silenci

*Intern
Extern
Secret*

*Reconnexió amb la natura
La nostre
I la que ens convida
Aquest bosc
Aquest assaig incert*

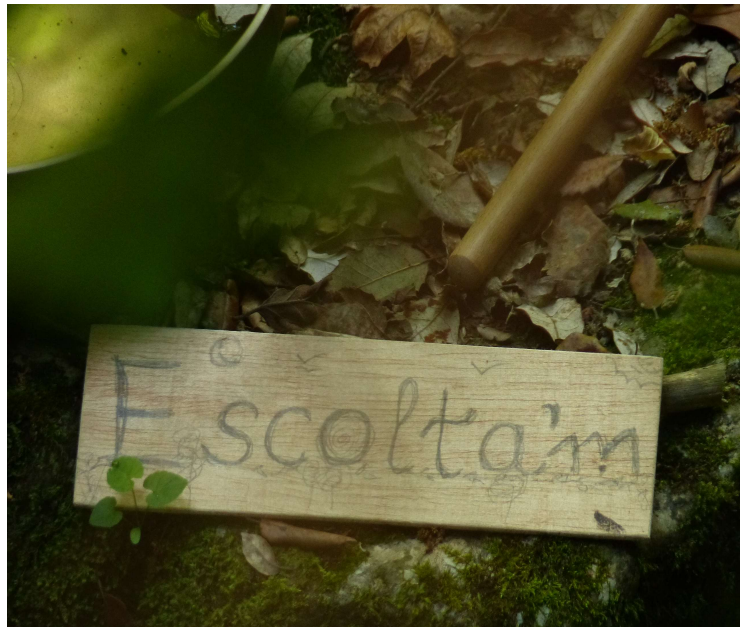
Alegria!

*Investiga tu mateixa
Col·loca el bol damunt del rajolí d'aigua
Col·loca aigua al bol
Convida al so*

*Escolta
Escolta't*

*Som aigua
Som so*

*Batec
Pulsació
So
Vibració
Ressonància
Llum
Salut
Alegria!! >*

03- «Equilibri»

Autor: **Joan Cantal Coll**

< La proposta parteix dels equilibris naturals de fusta i troncs transportats i dipositats pel riu, formant preses naturals d'una estructura complexa i caòtica, modelada per tot un seguit de forces naturals canviants. Aquestes estructures naturals son comuns i gens estranyes. Tant habituals que passen desapercebudes a ulls dels humans i no parem a observar la seva complexitat. >

Emprant els mateixos materials, troncs transportats per l'aigua del riu, he volgut revertir la seva condició de construcció ignorada. He acumulat més troncs en el seu espai, troncs també en equilibri, però en un concepte més humà i on es persegueix la forma i la funció, creant una volta que cobreix part de la riera. He modelat els equilibris creant la referència i atenció necessària per aconseguir que el conjunt de la construcció sigui emocionalment visible. >

Text Joan Cantal

Interacció de les obres de la Marta Pijoan i en Joan Cantal

L'artista Marta Pijoan proposa amb la seva obra una visió alternativa de l'espai, aconseguint amb la seva proposta amplificar el meu missatge, donant una visió inversa de la volta de troncs. L'atracció i compartició d'un mateix espai fusionen aquestes dues propostes d'Art Natura, sense perdre identitat pròpia i la justificació artística per la que varen ser creades individualment.

04

Autora: **Marta Pijoan**

... una visió alternativa

Imatges Joan Cantal

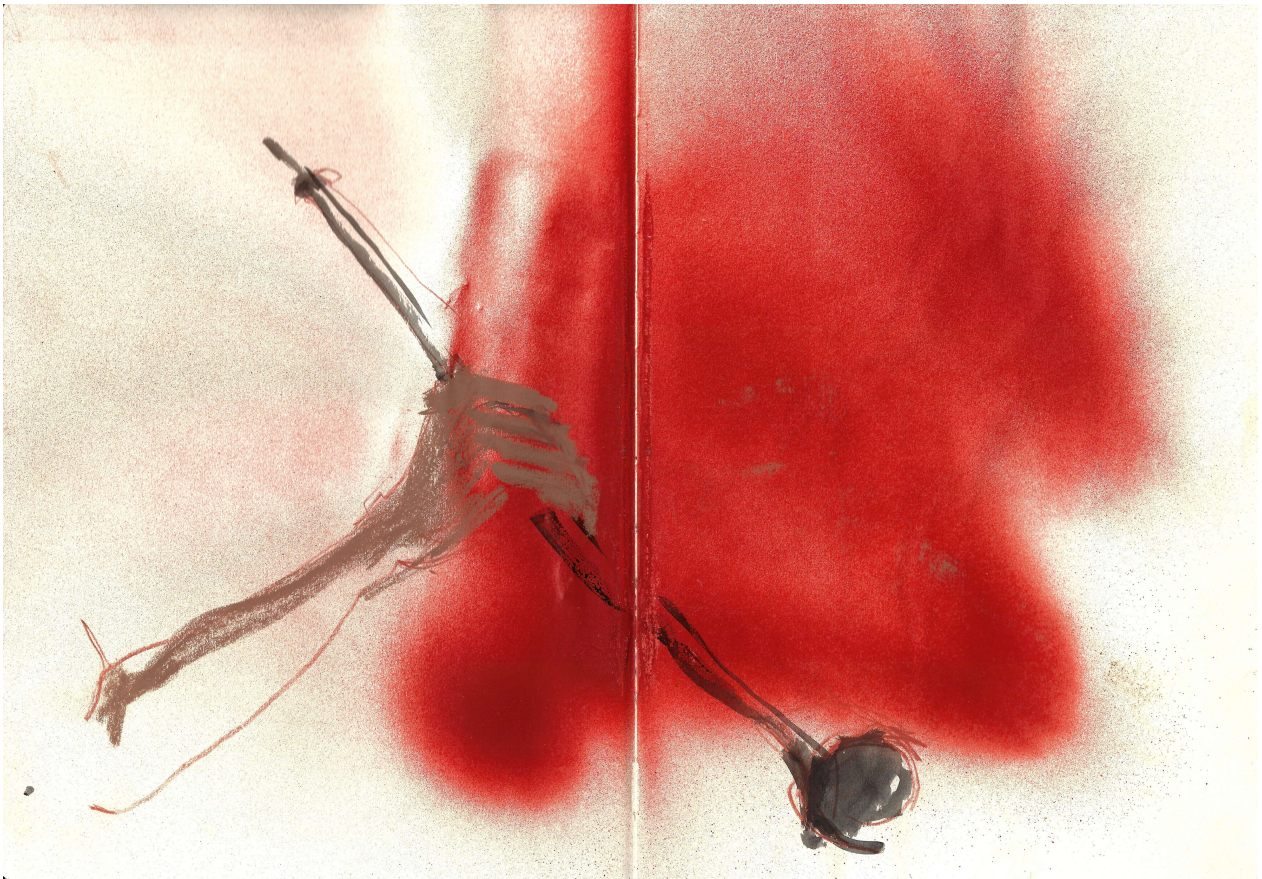
Imatges Chula

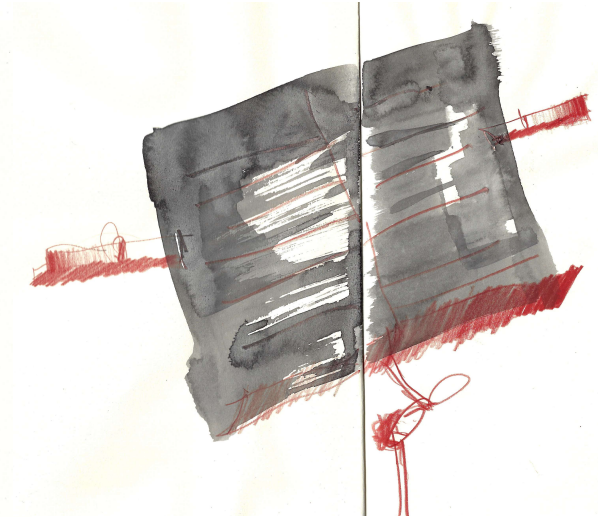

05- ART INSPIRAT, dibuixar i pintar - compartir i respirar

Artista: **Alfredo Acosta**

Artista: **Marisa Fita**

Artista: **Belén Herrero**

06- «EPILÍTIC»

Artista: **Lluís Xifra**

Més enllà de la pedra ... interpretant l'equilibri del bosc, aprendre a escoltar-lo.

Imatges Chula

07- «LUCIÉRNAGAS»

Artista: Nicolás Saganías

Crear la relació natura, tecnologia, ciència i art

08- Acció

Autor: **Jacint Jaguar**

Text Jacint Jaguar

< Assaig incert al bosc de Canet d'Adri va de tot això. De la investigació en que es el so, vibració i ressonància. En la reconexió amb la natura, la nostre interna i la externa i secreta.

El resultat d'aquesta investigació i acció en el bosc concretament: es que el rierol, el bol, l'aigua dins i l'aigua fora la del rierol; al convidar el so, la vibració del rajolí polsava en la mateixa freqüència i intervals que la del so. I les imatges dins de l'aigua del bol en forma de Mandala ens mostren aquest púlsar.

En estat de meditació el nostre organisme entra en ressonància amb aquest tot.

Investigueu vosaltres mateixes.

*Escolta
Escolta't
Escolta'm*

Agraït bosc lluminós!! >

07- «BUTHO»

Artista: Júlia Martínez

Text Júlia Martínez

PROCÉS

< Exploràvem pels camins del bosc. Internament no tenia idees, però tot passant em cridà un espai. Acabat l'itinerari, sento l'impuls de tornar al lloc que havia copsat. Sí, és aquí. Entre un grup d'arbres joves, Joan ha creat una mena de niu amb branques. Trobo una amb forma de bàcul.

Associació d'idees: Lent moviment sobre plataforma estable dalt del niu. Diàleg amb els arbres. Butoh. Borei del anime "Your Name". Benedicció final.

Apareixen els elements del vestuari i del marc escenogràfic: Vaig a l'habitació i trobo el llençol groc. Vaig al bany i trobo les cendres. Vaig a la sala i trobo el sobre d'una taula.

Camino pel bosc. Exploro moviments entre els arbres i, sobretot, jugo amb la veu, pura expressió de sons.

La jornada té una estructura que segueixo fidelment, entrenant sense cap intenció de guió i amb pauses per no crear patrons que interfereixin la creació espontània. Només posseeixo el final: la benedicció, com un brodat transparent sobre els presents.

S'apropa l'instant; estic preparada.

No ve ningú.

Sento el xivarri com ocells en festa.

Als meus peus, la cendra

Al meu cap, una batalla

El temps.... va passant

La batalla continua.

A través del tel que em cobreix albiro una silueta apropant-se i començo a improvisar moviments lents entre els arbres. La persona s'asseu molt a prop. En sóc conscient de la presència i a ella m'entrego. Dansa per a un sol espectador.

Més tard vindran els altres, amb rialles i paraules. En veure'm, callen respectuosament.

La meva soldadesca interna ha fugit però ha deixat com rastre un núvol d'ansietat. Així, ballo lent mentre el cor em batega fortament. Els sons que invoco surten breus, menuts i sense fiatto. Sento la meva expressió encongida, però mantinc el rumb dins el desconegut fins que arribo al port de la benedició. Caic i reposo. Percebo el silenci, persistent. Aleshores allibero el meu cap encaputxat. Ara, ja puc descansar.

Una setmana ha passat. Mentre escric el text llegeixo a internet:

Butoh, una danza che celebra l'oscurità della natura umana >

07- CONCERT DE BOLS TIBETANS

Artista: **Cesc Bretones**

Concert meditatiu, un viatge a la natura.

Imatges Chula

07- CONCERT AL BOSC

Músics: Bet Prats (violoncel), Toti Camproví (clarinet), Carol Isern (flauta travessera), Laia Pujol (aboè).

Text de Carol Isern

Fer un assaig incert hauria pogut perfectament ser una idea nascuda en l'àmbit de les incerteses que pateix tot bon amateur en l'exercici de la seva música. Però, en realitat, l'Assaig Incert és una proposta que fa cada any en Joan Mirandes al seu bosc de la masia La Plana, a Canet d'Adri, un indret de conte enmig de la comarca del Gironès.

Estem convocats a les 9 del matí a la masia La Plana. Misteri. No sabem ben bé què trobarem, qui trobarem ni què hi farem allà. La proposta de l'Assaig Incert era molt oberta: a la seva web en Joan diu que és una « **invitació a endinsar-se a la natura i intuir noves formes de relació persona-natura i a expressar-les a través de diferents disciplines artístiques** ». Davant l'emergència d'un espai propositiu tan obert, nosaltres havíem preparat un petit repertori per mantenir-nos dins la seguretat d'uns marges de referència mínims. També manteníem una mica la idea de poder experimentar alguna cosa que sorgís en el contacte directe amb la terra i la clorofil·la, que als de ciutat ens resulten tan exòtiques. Perquè « **L'emoció ha obert espais entre les bardisses buscant vestigis de coneixements ancestrals. I potser, potser hagi trobat la remor del naixement de noves possibilitats** », tal com continua explicant-nos a la web.

En Joan és un amfitrió magnífic. Ens rep amb un esmorzar preparat a la cuina de la seva petita masia de pedra. Allà no hi ha res superflu i tot és un luxe. La vegetació, les pedres, l'olor de la llenya, el nesprer carregat de fruits, les taules a l'ombra de les figueres, el te especiat. I el seu somriure als ulls, directe i franc.

Som un grup de gent diversa que, en general, no ens coneixem entre nosaltres. Ningú es dedica professionalment a fer el que ha anat a fer allà: gent viva.

« L'emoció ha obert espais desafiant espines i insectes, buscant l'impossible. I potser, potser s'hagi viscut per un instant, observant la mirada d'alguna persona. »

Esmorzem i els músics anem, de seguida, a escollir l'espai. Tenim feina perquè a les sis de la tarda haurem de presentar alguna cosa i ho tenim només embastat. La primera passejada pel bosc evidencia clarament la

presència de'n Joan: el bosc ens va obrint successius espais nets i endreçats que conviden a reposar i a contemplar. Anem trobant-nos amb petites construccions de branques entre troncs d'arbres, o al marge d'una petita clariana, o delimitant senders per no perdre's. També pedres i troncs formant escultures discretament col·locades. Cap estridència. De fons se sent la remor d'un rierol. Hi ha frescor i, en general, es podria començar a somiar en quedar-se a viure definitivament allà.

« L'emoció ha obert espais amb permís del bosc per trobar un lloc a on, per fi, poder descansar. I potser, potser s'hagi pogut reposar dins la flama de la mateixa ànsia. »

Però hi ha feina. Posem en comú algunes idees i comencem a buscar la col·locació. Ens costa sentir-nos: l'absència de parets fa que el so es faci fonedís. Posem a prova una idea de la Laia: els músics ens dispersem entre la vegetació i improvisem en La menor mentre anem apropant-nos al cel, que ens espera en un petit amfiteatre natural, buit encara de públic. Ens agrada. Potser aquest pugui ser un bon inici metafòric per aquest petit concert en què trobar-nos sonorament ha estat tot un desafiament.

No som els únics que tenim feina, però. La resta d'artistes estan treballant també en les seves propostes, dispersos pel bosc, cadascun d'ells aïllat de la resta i concentrat en la tasca. I així transcorre el matí.

A l'hora de dinar les figueres ens aixopluguen del sol i les taules són farcides. Mengem, bevem i compartim aguantant la forta calor. Ara només resta descansar i retocar alguns detalls.

« L'emoció ha obert camins en el bosc perquè l'explosió, l'explosió de l'alegria es condensi i destil·li en respecte i silenci. I potser, potser algú l'hagi escoltat. »

A les 18h passades arriba el públic i iniciem el recorregut pel bosc, visitant les diferents propostes que ofereixen tots els artistes que participen en la jornada. Bols tibetans i vibracions de l'aigua, estructures vegetals en equilibri de forces, racons de meditació, moviment lliure i altres oferiments artístics inspiradors i originals que creen un ambient de comunitat entre els assistents.

« L'emoció ha esculpit el bosc perquè els vents, les pedres, els animals, les fulles, les persones, l'aigua, els insectes, es reuneixin en celebració. I potser, potser haguem viscut per un moment, certa proximitat. »

Finalitzem el passeig amb un mini concert realitzat per la Bet al violoncel, la Laia a l'oboè, el Toti al clarinet i la Carol a la flauta travessera.

Repertori:

- Ricercare del 12 tono, Andrea Gabrieli
- The Fairy Queen, Chaconne, Henry Purcell
- El cant dels ocells
- La dama d'Aragó
- Greensleaves
- Rondeau J.J.Mouret,
- Carol of the Bells, Mykota Dmytrovich Leontovich

El públic i els artistes estem entregats i hem gaudit els uns dels altres. Ha arribat l'hora de la xocolatada de clausura de jornada. Estem exhaustos i contents. Ha estat un dia carregat d'estímuls i d'intercanvis, dedicat a l'exploració i al compromís. Som un grup molt divers i en aquests moments sentim que hem compartit alguna cosa molt íntima i singular. Alguna cosa molt valuosa s'ha posat en joc gràcies a la generositat del nostre amfitrió, i tots ho sabem: les mirades brillen amb la complicitat d'allò implícitament compartit i gaudit.

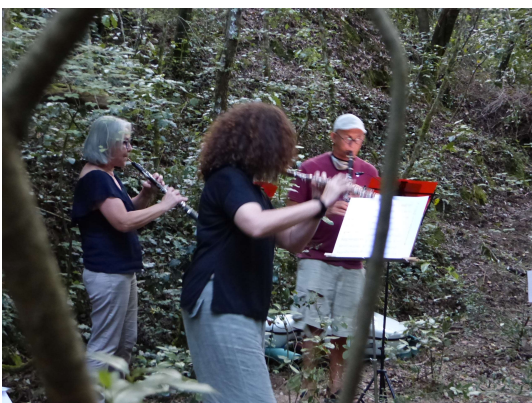
En acomiadar-nos, en Joan em pregunta si tornaria a participar en una propera convocatòria.

« L'emoció m'ha fet obrir espais al bosc, per a vosaltres. I certament espero que us hagueu sentit acollits »

Impossible no sentir-s'hi acollit. Impossible no tornar-hi.

Impossible, també, no recomanar-ho: fareu bé si googlejeu en Joan Mirandes per conèixer les valuoses propostes artístiques realitzades en els seus Assaigs Incerts.

Imatges Marta Culla

Imatges Chula

06- «ASSAIG INCERT»

Artista: **Henar Galán**

Text *Henar Galán*

< Els arbres, des de molt lluny, m'han vist avenir. Tafaners com són, s'ho xerren tot; secrets a crits. —Ja ve, ja arriba, ja és aquí —murmuren els portafardells delectant-se per la nova hoste.

Des del primer moment, sóc un terrós més, un grèvol, una aprenenta de boix, un vesc que s'entortolliga a les branques del faig. Pels meus braços sarmentosos flueix el torrent nerviós de saba verda. Vacil·lo, avanço amb peus de fang i ulls de galzeran. Em rendeixo al poder de les arrels que marquen el camí i el ritme. Si escoltes el missatge arbori, no el pots pas desobeir. Em passa per prendre esment. —No t'hi haguessis acostat —em dic poc convençuda, sabedora de què tot està escrit i tot per fer.

El bosc se m'ha endut d'una braçada. Unes voltes de capot com en el millor toreig i ja em té posseïda, libada al bell mig de la feréstega arbreda. Em rapta. Les dones hi estem avesades; els mascles ens volen per esposes, entrar en el nostre sexe. Hades s'endugué Persèfone; Plutó raptà la nimfa Proserpina; els romans, les sabines. El bosc fetiller del Mas la Plana em vol a mi. M'endinso com una caputxeta qualsevol. —Sóc teva —li dic captiva i un xic encongida com fem les dones submises, sabedora que tant és el que faci, tant és que mioli, que grati, que cridi, que m'escapoleixi; no hi ha volta de full. El que m'estalviï en aquest revolt, m'ho trobaré multiplicat a la següent marrada.

Ajupo el cap per sortejar les branques, sempre punxegudes, disposades a segar-te el llavi. Al bosc, com a la vida, s'ha d'anar en compte, no es pot pas badar. El tors dibuixa espirals defugint el bruc i els esbarzers. Els peus saltironen esquivant el marfull verinós i les hores que a voltes proven d'escanyar-me. L'orgullós llentiscle esbrava un intens perfum que em destapa els narius, l'aire em cala fins el melic. Respiro fons. Respiro bosc amb aquella mixtura de pau i també inquietud. Un pinastre deixa anar una pinya allargada.

La pinya obre les escames, vol bategar les ales, com ho ha vist fer tantes vegades al rossinyol per enlairar-se. La pinya i jo volem imitar l'ocell, ser com ell, ser ell, volar quan afebleixin les branques, quan es cansin de sostenir-nos. En el forat del tronc de l'alzina descobreixo un esquirol negre. Espia els pinyons abocats que jauen com petits torpedes vençuts. En l'arrel retorçada, un follet em pica l'ullet. Serà descarat! Segur que em vol engalipar perquè em mengi l'amanita fal·loides que creix a tocar el seu cau; si em deixés enredar per la coloraina clapejada, lleparia. Cap bes no em salvaria. Cal obrir els ulls, ben oberts, dur les pupil·les dilatades.

El bosc té bon picarol. Parla de la vida, del desig de protegir, de la necessitat de reconèixer tot el que tenim en comú, la lluita per no saber. Sóc lluny de casa, he d'afrontar i vèncer la foscor silvestre del boscam. Em revela secrets gestats a base de silenci, de gebrades d'hivern, ardits apresos durant les tempestes, ventades de novembre que claven els ullals a l'escorxa i fan tremolar la massa feréstega. El llamp del gener migpartí la soca, allà a tocar el llorer bord que festeja amb el xuclamel. L'arboç, al sol atrevit de juny, gosa envermellir tot flirtejant amb la romeguera. Malgrat semblin callantívols, fan la viu viu. Com són de savis els arbres. Parlen de la vida; també, de la mort.

*Els arbres viuen i moren drets, amb les botes posades, com els homes, com el pare, com el meu pare; amb les botes posades. Moren i pixen drets. Passegen la dignitat com si la vida fos una destral de desbrossar penjada a l'espatlla. La mà aguanta la destral. Es tria aguantar la destral amb mà ferma. La destral que lleva la vida i esporga les lianes i arbustos espinosos, neteja la boscúria, domestica l'arbrar. **La destral retalla les ombres de les ànimes, perdudes per excés de nits de lluna negra.** Moltes són les nits sense lluna. Moltes, les penes. Molts els dubtes. Les nits, les penes i els dubtes demanen un xic de llum que els ablaneixi.*

*No obstant, ningú no obliga a combregar amb el bosc, a enamorar-se i fer-li l'amor. Ningú a obeir els arbres, encara que ens sentim impel·lits a desbrossar, obrir les dreces que demanen, escoltar la seva veu, **la pròpia***

veu. L'orella parada en una branca, sentir el seu alè, el pols, escapçar-les allò just perquè el vent i l'aigua bategin les fulles, i el sol afalagui —ni que sigui tímidament— el brancatge. Fer a un costat els esbarzers que xerrotegen entre els faigs i els pins, que acullen els esperits del bosc. Et posa proves el bosc. Et posen proves els esperits; te les fan passar magres, però després...

*Després t'ensenyen la part màgica, on la fullaraca seca ha escalfat la terra calenta de la clariana. La dansa de la vida i la mort balla en rotllana en un clap del boscatge on ja **no fa tornes la bardissa**. Les falgueres verdegem i creixen com al quaternari, al seu aire; vencen la por com els dinosaures. La clariana em dona llicència per créixer, expandir-me; permet el crit. CRIDO. SÓC JO. SÓC JO. QUÈ HI HA ALGÚ? ALGÚ MÉS PER AQUÍ?*

De darrere els arbres surten les bruixes. Vesteixen com els dona la gana, amb parracs, barrets i ungles vermelles de gel. Una a una em donen la mà. Ens agafem la mà, en aplec de sardana sobre les argelagues. Les bruixes hem tingut paciència, hem tret males herbes, hem esperat el pas de les estacions, de les llunes, que quedés el niu buit. Desitgem bon viatge als fills i als marits que han pres vol i s'enlairen com papallones i núvols de vent.

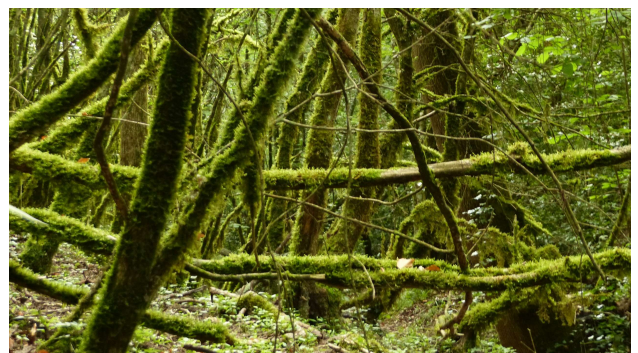
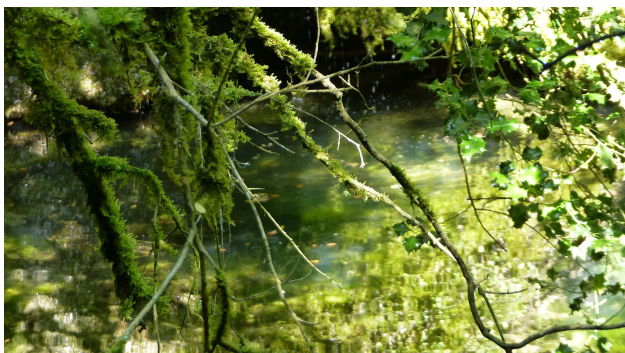
*Plegades i independitzades preparem conjurs, pocions i ungüents. **Que la sort estigui de la nostra part. Tot està bé com està. Totes som u amb l'univers que ens ha creat.** ALLIBERADES. ALLIBERADES. Les bruixes no ens queixem, riem, som agosarades, esbojarrades, llibertines, ferotges, feréstegues com el bosc. Escoltem l'oratge, ens escoltem el cos sense ruboritzar-nos. **Bosc de bruixes. Bosc de fades. Plegats, cantem i ballem d'ara fins l'albada.***

Les bruixes oïm el cor per decidir el camí. No hi ha camí que porti enlloc. Tots van a parar a algun indret. No importa el que triïs. És el viatge el que compta. És el torn de la bellesa subtil de l'herba fetgera, delicada, de la flonja molsa, de les primules grogues i les violes boscanes.

En el moment que arribem al gorg rialler i humit, canta el puput. Saltem a l'aigua, nues, com Eva al paradís, com les Tres Gràcies. La vida és humida, orgàstica com l'aigua del gorg i de la pluja. L'aigua és la caixa de ressonància on veu la mallerenga emplomada, la cadenera i la guilla, on s'emmirallen els espiadimonis i les bruixes. La claror ens banya, ens reconeixem. LA PELL, EL PERFIL, L'ÀNIMA. Es resolen els dubtes. Ara sabem el que volem ser. No necessitem roba, ni caretes, ni cuirasses. Ens donem permís per ser. Ens banyem a la font de vida, al líquid amniòtic; delim del líquid seminal, el líquid masculí dels arbres. Ens curem, ens perdonem com deesses de somriure i mugrons alegres, sense ràbia, sense orgull, amb la certesa que el camí, com el bosc, com les amigues i els amics, valen la pena.

Caminem, doncs, sense por, mentre duri l'assaig incert de la vida. >

COMIAT

Vaig preguntar al Jordi, de 10 anys ,el més petit dels espectadors:

-Que t'ha semblat, Jordi?

-M'ha semblat raro (literalment em contesta)

-Es que les persones som diferents i ens expressem diferent.

Sí, potser estrany, o al menys força variat; des de persones que exploren la part més fosca de la psicologia humana, fins els que ens inviten a recordar estats de consciència per expandir-nos sense límits concrets...

També propostes de empeltar l'ordre més humà amb el més aleatori de la natura, cares que sorgeixen de troncs, que semblen tòtems, música d'instruments orientals i occidentals, dibuixos que semblen fets a mà alçada, cuques de llum... també alguna tensió per el retard respecte l'horari i algun mosquit sorgit de la calor i l'aigua ...

Gràcies a tots per expressar la vostre diferència, i sobretot per l'actitud integradora davant aquesta diversitat.

I finalment, i primerament gràcies al bosc per acollir-nos!

Joan Mirandes

Joan Cantal (Narrador-observador)
Canet d'Adri – Juny de 2021